

SCHIMBURI
COMERCIALE

EST
VEST

Biblioteca Centrala
Regiunea
Hunedoara-Deva

urzica

RESTAUR

- Eu merg spre centrală cu niște hîrtili urgente!
- Și eu la o ședință!

Desen de H. Leru

Ghetele

Un om avea pe vremuri niște ghete.
Fuseseră frumoase și cochete,
Cu zimți și găurele pe bizeț
Ce parcă-i făceau persul săltăreț.
Cînd se plimba cu ele pe asfalt
Proprietarul lor părea mai'nalt,
Mai plin de el și parcă mai voinic.
Cînd ghetele se mai uzară-un pic
Bine-nțeles le-a dat la reparat,
Așa că omul tot le-a mai purtat,
De astă dată cu pîngele noi,
La fel de mindru' încă-un an sau doi.
Le-ar fi purtat desigur toată viața
De-ar fi ținut căputele și fața.
Întîi un petec, apoi încă două...
Așa că fosta-ncălțăminte nouă
Frumoasă și din piele ultrafină
Ajunse o epavă, o ruină...
Dar omul nostru, într-o bună zi,
Împins mai mult de alții, se gîndi
S-arunce vechitura la gunoi
Și să-și procure alte ghete noi.
Dar încercînd perechi după perechi,
Cu gîndul tot la ghetele lui vechi,
Nu mai găsea-n producția la modă
Nici o pereche bună și comodă.
Spunea de una că-l jenează-un pic
La bădătura degetului mic,
Că din pricina alteia îl doare
La bădătura degetului mare
Și că-i provoacă toate-nșepături
La alte diferite bădături,
Drept care, mulțumit pe jumătate,
Omul s-a-ntors la ghetele-aruncate
În care nimeni n-ar putea cunoaște
Acum, dacă sînt ghete sau sînt broaște.

Morala:

Mai sînt conservatori într-o ureche,
Desigur bine cunoscuiți și vouă,
Ce tot resping încălțăminte nouă
Ca să nu-și taie bădătura veche.

MIRCEA PAVELESCU

Bucureștiul

Există pe lume o frază magică, capabilă să producă un miracol în incinta S.M.T.-ului nostru. La auzul ei, fiecare încremenește la locul său de muncă, tractoarele tac, motoarele se opresc, ciocanele nu mai bat, cîinii nu mai latră, pisicile nu mai torc, tot ce de obicei e sonor devine de astădată mut. Fraza capabilă să declanșeze acest fenomen unic se rostеше tare și apăsător din pragul clădirii:

— Bucureștiul la telefon!

În momentul următor, toți tac. Toți, afară de unul singur, care tocmai în momentul acela prinde glas, care începe să strige, a cărui voce tună mai sonoră ca oricînd. Acesta este directorul, instalat în fața telefonului:

— Alo! Lasă-mi firul, Tecuciule! Du-te, Bacăule! Pleacă, Buzăule! Alo! Bucureștiul? Mai tare, că nu se aude! Cum? Eu, mai tare nu pot. Alo!

În timpul acesta, noi toți așteptăm nemișcați, ca niște vinovați cărora li se pare că din pricina lor nu aude directorul Bucureștiul, pentru că ei au respirat prea tare, pentru că au tușit, pentru că au oftat. Urmărim din priviri mina directorului, cum notează pe carnetul de convorbiri telefonice niște hieroglife pe care nici faraonii nu le-ar putea picta atît de indescifrabil. Iar în clipa cînd convorbirea s-a terminat, castelul

acumrit se trezește instantaneu și atunci fiecare vrea să afle despre ce s-a vorbit așa că totul se transformă într-un vacarm general, parcă întregul grup ar vrea să se revanșeze și să vorbească cu dobîndă în contul minutelor pe care le-a tăcut. Numai directorul, care nu are pentru ce să se revanșeze, se așază liniștit în fotoliu și spune scurt:

— Georgescule! Imediat după masă, te întorci la birou. Lucrăm împreună.

Georgescu sînt eu. Mie, vă spun drept, imediat după masă, îmi place să mă culc. Cînd nu mă culc, îmi place să mă plimb. Cînd nu mă plimb, îmi place să joc table. Cel mai puțin, îmi place să mă duc înapoi la serviciu. Dar nici directorului nu-i place mai mult. Zice:

— Dacă ai ști ce obosit sînt! Hai să terminăm urgent.

Abia atunci, află și eu „ce vrea Bucureștiul”. Bucureștiul a aflat că tractoriștii noștri fac ore suplimentare după masa, cînd sînt obosiți, și treaba merge încet. De aceea, Bucureștiul e de părere ca în loc de ore suplimentare, să avem tractoriști suplimentari, care să lucreze în două schimburi. Zic:

— Are dreptate Bucureștiul. Să căutăm tractoriști.

— Ca să-i căutăm, e bătaie de cap, Georgescule. Mai bine, să nu-i căutăm.

— Cum?

— Tot Bucureștiul mi-a dat o portită de scăpare. Mi-au spus cei de acolo: „Dacă lucrul nu este posibil, ne veți raporta în scris”. Înțelegi? Raportăm în scris că nu e posibil și am scăpat!

— Dar dacă, totuși, lucrul este posibil?

— Imposibil să fie posibil! Dacă era posibil, ne mai comunica Bucureștiul ce să facem în caz că e imposibil? Hai să facem raportul!

Îl facem pe scurt. Primo: orele suplimentare nu supără pe nimeni. Secundo: după părerea noastră, tractoriștii sînt mulțumiți cu ele. Al treilea: și noi sîntem mulțumiți după părerea noastră. Al patrulea: după aceeași părere, toată lumea e mulțumită. Al cincilea: numai Bucureștiul e nemulțumit, ceea ce dovedește că nu prea cunoaște terenul. Semnat, indescifrabil.

Raportul se pune în plic, se expediază și cu aceasta totul reintră în normal la S.M.T. ul nostru pînă în ziua cînd, de pe fereasta direcțiunii, țîșnește un glas care dă alarma.

— Bucureștiul la telefon!

Atunci, stațiunea devine din nou un castel adormit, în care directorul războiește cu înverșunare, gata să nimicească acel obiect destul de gingaș, pe care-l numim popular telefon. Pe urmă, toată lumea

- Eu supranormative?! Zău... exagerați!

de I. BERG

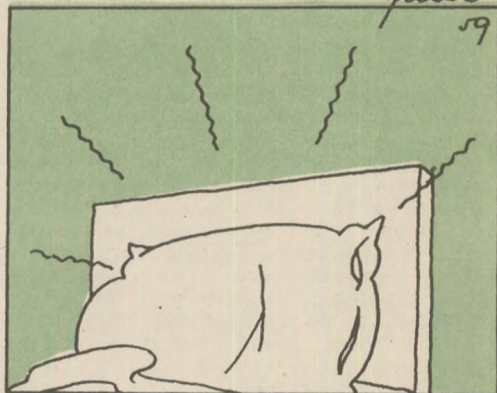
Am mai aprins o faclă în neant,
O stea din fier și vis, un diadem.
Spre tine, Lună, pămîntescul ghem
Își desfășoară firul lui gigant.

„Bip — bip!“... răsună un semnal vibrant.
E parcă însăși vocea-acestor vremi:
Recită-n cosmos cel mai cald poem,
Desprins din pana rece de savant.

Pe cerul lui de clape, altădată,
Ți-a dedicat Beethoven o Sonată.
Noi scriem azi pe-azur „Sonetul lunii“.

Clipind din raza-i blondă ca șampania,
Răspunde astrul nopții și-al pasiunii:
„V-aștept; îmi plac poezii. Do svidania!“

Desen de Pall

Fără cuvinte

la telefon

de VICTOR PIȚIGOI

pleacă acasă, iar eu și cu directorul venim după masă. Bucureștiul pretinde că orele suplimentare nu dau spor, pentru că tractoriștii sînt oboșiți. Îi spun directorului:

— Dacă-i așa, trebuie să lucrăm în două schimburi.

— Sigur că ar fi trebuit, zice, dacă nu-mi dădea chiar Bucureștiul o porțiță de scăpare. Mi-au spus: „Dacă totuși întîmpini greutăți, să raportezi“.

Așadar, raportăm din nou. Primo: tractoriștii noștri sînt foarte bucuroși să facă ore suplimentare. Secundo: la aceste ore, nu e nimeni oboșit. Al treilea nu mai scriem, pentru că nici noi nu sîntem de fier și, după o zi de muncă, vrem să ne odihnim puțin după masă.

Expediem raportul și iarăși zbirniie telefonul. Iarăși avem o porțiță de scăpare. Primo, raportăm că tractoriștii abia așteaptă să facă bucuroși ore suplimentare. Secundo nu mai raportăm nimic, pentru că ora e tîrzie și noi avem serviciu numai pînă la trei. De altfel, de atunci, de cîte ori mai telefonează Bucureștiul, nu mai raportăm după masă, la ore tîrzii. Raportăm dimineața, ca să nu pierdem din timpul liber. În schimb, pierdem din timpul de lucru, așa că lucrările rămîn în urmă. Presimt cum, în loc de două schimburi de tractoriști, o să angajăm

două schimburi de funcționari, care să facă rapoartele. Tare aș vrea să văd cum se descurcă alte S.M.T.-uri! I-am și întreat odată pe cei din Gălățeni, care sînt fruntași. Mi-au răspuns:

— Noi nu prea avem rapoarte de făcut. Bucureștiul ne sună rar.

— Cum? Vouă nu vă cere să lucrați în două schimburi?

— Nu ne cere.

— Asta-i bună! De ce nu vă cere tocmai vouă?

— Pentru că noi lucrăm demult în două schimburi. Altfel, cum era să fim fruntași?

Nu le-am răspuns nimic. Directorului însă i-am spus-o în față:

— Sîntem ultimii. Nu mai avem șanse...

— Lasă, zice nu te necăji. Și zîmbi misterios: sîntem ca și salvați, am găsit eu o porțiță de scăpare...

Cînd am auzit cuvîntul „porțiță“, am simțit că mă clatin, iar cînd am auzit și cuvîntul „scăpare“ eram gata să cad jos, dacă nu m-ar fi ținut directorul, șoptindu-mi în continuare:

— Și de rîndul ăsta, tot eu am găsit porțița: o să lucrăm și noi în două schimburi.

Pînă în prezent, nu știu dacă a spus-o pentru că așa a hotărît, sau numai pentru că să-mi revin eu. Dumneavoastră ce credeți?

...DAR NU ASA!

Desen de A. Lucaci

O străduță liniștită

de SADI RUDEANU

Cînd m-am mutat împreună cu familia mea, compusă din șase persoane, pe străduța aceea minusculă, paralelă cu o arteră principală a Capitalei, am spus fericit: „Fraților, (sîntem trei frați) aici o să locuim ca în sinul lui Avram! Pe străduța asta nu trec nici tramvaie, nici autobuze, nici mașini. Totul trece pe artera principală! O să avem liniște și sîntem și în centru!”

Vecini de apartament — mai locuia cu noi o familie compusă din bătrîni pensionari — foarte liniștiți și de treabă. Și în prima după amiază, după instalare, familia noastră a adormit obosită, cu zîmbetul pe buze. Și într-adevăr, nu se auzea nimic: nici tramvaie, nici claxoane, nici motociclete. Tocmai începusem să visez că o să mă odihnesc pînă seara, după truda mutărilor, cînd deodată o bubuitură surdă mi-a răpit somnul și zîmbetul de pe buze. În treaga familie a făcut ochi mari. Am rostit buimac „Ha?!” și am privit pe ferestre. În fața casei noastre oprise o mașină, iar bubuitura fusese provocată de portiera trîntită de șofer. „Cine o fi venit la noi cu mașina?” ne-am întrebat. Și am ieșit în stradă. Dar în stradă, afară de mașină nu era nimeni. Am intrat înapoi în casă și ne-am lungit din nou pe paturi în așteptarea somnului. N-am așteptat mult și o altă bubuitură ne-a aruncat în stradă. O altă mașină oprise în spatele celei dintîi. Un alt șofer coborîse și o altă portieră se închisese. Ne-am întors nedumeriți în casă și timp de o oră am mai ieșit în stradă de nouă ori, atrași de cele nouă pocnituri! Nouă șoferi și nouă automobile și camioane stăteau înșirate acum la ambele borduri ale trotuarelor de pe străduța noastră liniștită.

În prima zi am crezut că e o întîmplare. Dar în zilele următoare am observat că exact în orele de după amiază, cînd veneam de la lucru, începeau să sosească și mașinile și bubuiturile și șoferii. „Fraților, am spus eu, pe strada asta nu trec mașini, dar staționează mașini! Am nimerit-o strașnic! E ca și cum ne-am fi mutat într-un garaj!” „Eu n-am auzit, a spus tata, că în București

există strazi garaj!” „Uite că există, a spus fratele mai mic!” „Hai, a spus mama, dormiți, că o să vă obișnuiți!” Deodată am auzit în stradă urlete. Am ieșit. Șapte șoferi de la șapte mașini jucau bîza. Ei erau în programul lor de lucru și nu-i deranja de loc că locatarii de pe strada noastră se aflau în programul de odihnă. Și bîza era în toi: „Costache a tras!” strigă cel care era la rînd la încasat. „Nuuu!” răcni corul celor șase într-un fortissimo ce ar fi putut concura cu corurile reunite ale Filarmonicii și sfatului popular. Cel care nu ghicise se instală din nou cu palma în afară la subsoară, și corul începu: „Bîzzzzz”. Din casă bîzul ăsta arăta așa de parcă trecea o escadrilă de turboreactoare. Pac! Palma a pocnit! „Gică a tras!” „Nuuuu!” tună corul. Și iar „Bîzzzzz!” Să te odihnești în timp ce portierele mașinilor pocnesc din cinci în cinci minute, și la fereastră îți bîzîte șase bași solizi, este o pretenție ridicolă.

M-am apropiat de ei cînd erau tocmai în toiul bîzului. „Tovarăși, le-am strigat eu ca să mă audă, avem o rugăminte!” Ei nu s-au întrerupt. „Bîzzzz! Ce vreți?” „Tovarăși, strada asta nu e garaj și nici loc de distracție!” Ei își continuau jocul: „Bîzzzz! Dar ce e? Bîzzzzzzz...” „E o stradă pe care locuiesc cetățeni care au și ei dreptul la odihnă!” Răspunsul a venit prompt: „Bîzzzzz!... Să se odih... Bîzzzzz... nească! Nae a tras!” „Nuuuu!” „Bîzzzzz!” Începusem să-mi ies din fire și am strigat: „Tovarăși, vă rog... bîzzzz... aici... bîzzzz... e o stradă... bîzzzz... locuită!” Mama m-a tras de mîncă: „Ce ai băiatule, ai început să bîzîi și tu?” Mi-am revenit, și am intrat între ei. Jocul s-a oprit. „Ce vreți?” m-a repezit unul. „Vreau să mă odihnesc! Și dumneavoastră nu mă lăsați!” „Fii serios, dar ce, n-avem voie să facem ce vrem pe stradă?” „Nu, că strada nu-i parc de distracții!” „La vezi-ți de treabă! Bîzzzzz!”

Am intrat în casă, frînt de obosală și enervare. „Lasă, făcu mama împăciuitoare, o să dormiți la noapte!” „Nuuuuu!” se auzi din stradă corul jucăușilor.

Și aveau dreptate. Pe la două noaptea,

am auzit la fereastră doi cheflii. Își lăsa-seră mașinile în fața casei noastre și acum veniseră de la restaurant să pornească spre casă. Dar nu plecau cum veniseră. Plecau mult mai veseli. M-a crezut o romanță „De ți-ar spune poarta mea...” Am ieșit în stradă. „Nu vă e rușine să sculați noaptea oamenii din somn?” „Am fost... hîc... și noi la restaurant!” „Și de ce nu v-ați oprit mașina în fața restaurantului și ați lăsat-o aici?” „Acolo e interzisă sta... ționarea. Aici... e voie!” Poc! portiera. Au ambalat motorul mașinii, au pornit, și noi n-am mai dormit.

A doua seară, duminică, ca în fiecare duminică, s-au adunat la noi rudele. Vreo opt persoane plus vreo șase copii. La noi, duminică seara e foarte vesel. Se discută, se dansează, se cîntă, și se spun poezii. Pînă la miezul nopții. Tocmai povesteam, în strigătele de revoltă ale familiei, discuția cu șoferii: „Și ce credeți că-mi spune unul: Dar, ce, n-avem voie să facem ce vrem pe stradă? Atunci eu...”

În clipa aceea ușa camerei s-a deschis și bătrînul vecin de apartament a apărut în prag: „Vă rugăm, dacă se poate puțin mai încet că nu ne putem odihni! E miezul nopții!” Familia l-a privit uimită, apoi eu m-am pornit dîr: „Dar ce, n-avem voie să facem ce vrem în...” Dar vorba mi s-a oprit în gît și am tăcut rușinat. Bătrînul a închis ușa încet, și după un sfert de oră cheful s-a spart.

Povestea străduței noastre liniștite am reclamat-o la miliție. Și după cîteva zile, a apărut în capul străzii, un indicator: „Staționarea interzisă!” Și n-au mai apărut mașini. De asemenea ar trebui puse indicatoare și pe străzile unde staționarea e permisă, dar pe aceste indicatoare să scrie: „Gălăgia interzisă, odihna locatarilor permisă”. Asta pentru „bîz”. Iar la noi în casă, în camera unde se adună de obicei rudele, am pus și eu un indicator: „Liniște! Avem vecini!” Și acum ne odihnim toți. Cîteodată, cînd sîntem în vizită la vecini, și cînd știm că nu supărăm pe nimeni, ne mai distrăm și noi. Jucăm „Bîz!”

SPECIALITATEA CASEI

Măcar o dată pe săptămână, ca orice om căsătorit, merg la câte un restaurant sau bufet cu prietenii...

Soția nu se supără niciodată, fiindcă, în primul rând mă menajează și în al doilea rând fiindcă o menajează și eu și nu-i spun...

Cunosc foarte multe din bufetele Bucureștiului. Fiecare dintre ele are câte o specialitate: unul „Cotnarul”, altul micii, un al treilea murăturile...

Mă rog, intri înăuntru plin de voie bună și ieși plin de specialitatea casei...

Iată însă că într-un rând mi s-a înfundat... Tocmai mă întorceam cu trenul dintr-o deplasare. Coborîsem din tren cu o foame de lup, fiindcă nimerisem într-un compartiment în care cel din fața mea mesteca slănină, cel din dreapta telemea, cel din stînga pîrjoale, deși transformaseră genunchii în vagon-restaurant. Iau la repezeală tramvaiul, ajung acasă, nevasta la cinema. Flămînd ca un lup, intru la bufetul din cartierul meu. Mă așez la o masă, vine ospătarul îmbrăcat în uniformă de ginere, îi cer lista de bucate, mi-o întinde și zice:

— Citește-o, dar să știi c-o citești degeaba. Nu mai avem nimic din ce scrie în ea.

— Vezi, poate mai e ceva... Pleacă și se întoarce.

— Mai e câte ceva la bucătărie. Ciorbă și poate să mai fie vreo porție de carne de porc pe varză...

— Bine frate, dar e ora prînzului. Responsabilul dv. de ce nu se ocupă cu aprovizionarea?...

— Se ocupă și acum e la piață. Deseară are musafiri acasă. Pică el mai târziu.

— Eu cred că pică mai devreme. Comand o ciorbă, insist pentru o porție de carne de porc pe varză și un sifon.

Mi-aduce și gust. — Nenicule, zic, ați cam încurcat-o... Ați ținut ciorba la frigider și sifonul la cuptor... Dacă mai așteptam un sfert de oră aveam ciorbă pe băț... Așa că ia sifonul, vezi să-i mai tragi un clocot și adu-mi un țoi de ceai...

Pleacă și-mi aduce o farfurie:

— Carne pe varză, zice.

— Tovarășe, eu văd că mie mi-ai dat varză pe varză.

— Nu se poate, sare el, e carne pe varză!

— O fi, zic, dar carnea e pe varza altuia. Și zici că e de porc?

— Da.

— Atunci să nu cumva să aflu scroafa! S-ar necăji sărmana că a născut un porc numai ciolane...

În sfîrșit, îmi aduce o bucată de carne de porc cu garnitură de pîr pe ea.

— Uite ce, zic, de ce n-ați bărbierit porcul ăsta înainte de moarte? Ce naiba, mi-ați servit porc cu ondulație permanentă?

— Bine, altădată o să căutăm pentru dumneata un porc să aibă chelie.

Ca să mă împace mi-a dat carne la grătar. Încerc eu să tai, nimic.

— Asta e carne de catîr, zic, nu vezi ce încăpățînat e? Nu vrea de loc să se taie. Trebuie să-mi dai ca garnitură o pereche de șireturi, fiindcă mi-ai dat numai talpă...

Prost gospodărit localul dumneavoastră. Noroc că-i unul dintr-o sută.

— Ia mai lasă mofturile, tovarășe, sare unul din fund, de la o masă. Mîncarea e excelentă, bufetul e minunat, e o curățenie nemai-pomenită și trebuie să recunosc că nu există un alt restaurant mai bine condus ca acesta!

— Ia uite, frate, dar cine ești dumneata?

— Cum cine, eu sînt responsabilul restaurantului.

Dăunăzi, am trecut iar pe acolo. De data asta mi-a plăcut. Ciorba ciorbă, porcul, vorba aia, bine ras, localul plăcut, îngrijit...

— E curat acum pe aici, zic.

— Da, zice, s-a făcut curățenie serioasă. Acum avem un alt responsabil...

— Foarte bine, că acela dinainte, drept să spun, l-am înghițit cam greu.

— Cu ce vă servim?

— Păi care e specialitatea casei?

— Specialitatea casei, e tot ce doriți!...

I. AVIAN

Picături de apă tare

Inghimfatul

Nu-și mai încapă în piele, de aceea capul i-a rămas pe din afară.

Zvonistul

Ce-i intră pe o ureche, îi iese pe... gură.

Intr-atît i-a slăbit vederea, încît nu mai zărește nici... lungul nasului.

(Un suferind de vede... tism)

Din reflecțiile unui membru de Cabinet tehnic

Inovațiile sînt rentabile... (dacă devin coautor).

Gastronomică

Concluzie.

Mîncarea gătită cu sare e mai gustoasă. De aici nu rezultă însă că sarea singură e bună la gust.

Lingușitorul are cea mai proastă părere despre superiorii săi, pe care-i socotește îngimfați și lipsiți de discernămint.

Se întîmplă

În prezența colegilor le laudă cu atîta zel meritele, încît în lipsa lor nu-i mai rămîne decît să le critice lipsurile.

I. IAN

SE MAI ÎNTÎMPLĂ ȘI AȘA

CETĂȚEANUL: — Nu cer cîne și ce...
ȘPERTULESCU: — Nici ou!

Desen de A. Poch

La ultimele concursuri, vinurile românești au primit numeroase medalii de aur și argint.

Desen de V. Vasiliu

O RECOLTĂ BOGATĂ

CINE ȘTIE . . . RĂSPUNDE

de RADU STĂNESCU

— Tovarășul creator de modele?
— Da!
— Aici reprezentantul comerțului. Cumpărătorii vă roagă să nu mai faceți țesături cu pătrate. Vor cu buline!
— Dar ce au pătratele? Nu sînt destul de pătrate?
— Lumea vrea buline!
— Și pătratul e urît? Patru linii superbe! Toate la fel! Ca patru copii! Ca patru gemeni!
— Să-ți fie sănătoși gemenii, dar cumpărătorii vor buline!
— Explică-le că un bulin e ușuratic. Ba e mic, ba e mare! Nu poți conta pe el! Cu totul altceva e un pătrat. Are și perimetrul!
— Ce are?
— Perimetrul. Te plimbi pe el cum vrei! Pleci din A, ajungi în B. Pe urmă dacă vrei te duci în C sau D. Dacă nu vrei te întorci în A. Foarte practic.
— Lumea nu vrea să se plimbe pe perimetrul. Cumpărătorii vor buline. Nu mai vor pătrate!
— Bine! Treaba lor! Îi privește! Dacă nu mai vor pătrate, o să desenez altceva!
— Buline!
— Romburi!
— Cum romburî? N-a cerut ni-meni romburî!
— Cum să le ceară, dacă abia acum le fac? Dv. aveți sarcina să convingeți publicul să ia romburî! Explicați-i că rombul este foarte convenabil. E un pătrat care stă pe colț! Dacă vrei e un pătrat! Dacă nu vrei nu e un

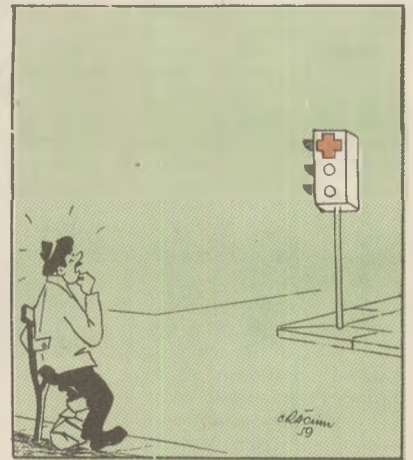
pătrat. Și perimetrul rămîne perimetrul!
— Nu ne trebuie romburi!
— Uite, tovarășe! Mie mi-e tot una! Tot trebuie să desenez ceva! Nu vrei romburi, fac triunghiuri!
— Vrem buline!
— Dumneata ai o idee fixă! Buline și numai buline! Dar ce au triunghiurile? Baza înmulțită cu înălțimea supra doi e urît? Și ipotenuza? Buline! a au ipotenuză? N-au.
— Ce să facă omul cu ipotenuza?
— Cum ce să facă? Ce vrea! Poate să o adune cu o catetă sau cu amîndouă! Poate să scoată din ea o catetă. Sau dacă-i vine pofta, coboară pe ea o perpendiculară de ție mai mare dragul. Ce treabă a făcut Pitagora cu chestii din astea!
— Nu ne interesează desene cu Pitagora! Nouă ni se cer buline!
— Vreți buline? Bine! Am să fac... cicloide.
— Ce-i aia?
— Nu știi ce-i aia cicloidă? A, e superbă! Nu te întâlnești în fiecare zi cu o cicloidă. Asta e chestie mare! Cînd vezi o cicloidă nu-ți mai trebuie nimic! Nu mai mîinci, nu mai bei! Stai și te uiți așa la ea și te gîndești: Ah! Ce-i mintea omului. Ca ieri era maimuță și azi face cicloide! Și cine știe ce-o să mai facă!
— Ca mîne face și buline.
— Ce buline? Omul are timp de buline?

— Are! Uite că mie oamenii îmi cer buline!
— Bine! Dacă-i vorba pe-așa, o să-ți fac pe plac! Vrei buline? O să-ți fac un desen frumos în dungii și să nu mai avem vorbă!
— Nu vreau dungii, vreau buline!
— Trapeze?
— Buline!
— Unghiuri?
— Buline!
— Cuburi?
— Buline!
— Elipse?
— Buline!
— Paralele?
— Tovarășe desenator de modele! Explică-mi te rog de ce faci tot felul de figuri geometrice și simple și compuse și nu vrei să faci buline?

.....
In dialogul de mai sus, care e imaginar, a rămas loc liber pentru o replică! El mi-a fost sugerat de un reprezentant al comerțului care mi se plîngea că se comandă la unele fabrici anumite desene pe țesături, așa cum le cere publicul, iar fabrica livrează țesăturile cu alte desene decît cele cerute.
Degeaba mi-am bătut capul să aflu de ce nu vor desenatorii de țesături să respecte cererile comerțului, că n-am reușit să aflu.
Așadar, rog pe cei care cunosc sau presupun motivul să completeze dialogul cu replica justă și să o spună și celor neștiutori ca și subsemnatului.

— Priviți și dv., doamnă!!! Vă vine de minune!!

Ce vede unul care a trecut odată pe roșu.

Desen de C. Crăciun

Desen de V. Timoc

— În sfîrșit, iată o ocazie ca să mă ridic pentru a merge acasă...

Desen de H. Leru

— Am înaintat babel demisia mea.
— De ce?
— Păi, nu vezi că dă faliment!

DANSURI CU CÎNTEC

Noi la dansuri am avut
O echipă bună.
Și vă jur că la-nceput
Totul merse strună.

Zece dansatori eram
Și jucam cu foc.
Cînd pe scenă apăream
Nu găseai un loc.

Dar Popescu (șef făcut
Doar de-o zi sau două)
Ne-a spus mîndru: „Vă salut!
Și vă las... în nouă!”

Altul de sportivi a fost
În ascuns atras:
Pe „extremă” i-au dat post!!
Deci... opt am rămas.

Dar n-a fost numai atît
Fiîndcă peste noapte
Lili a visat urît
Și-am rămas doar șapte.

Pe-Anca, soțul dumneaei,
N-a mai vrut s-o lase:
„Ori cu mine ori cu ei!”
Și-am rămas în șase.

Gionny-a zis: „Nu mi-e pe plac
Să joc în opinci!”
Ce-o fi vrut? Pantofi de lac?!
Și-am rămas doar cinci!

Din senin, una-și găsi
„Mari chemări” spre teatru...
Pin — „A fi sau a nu fi!”
Ne-a lăsat în patru!...

Directoarea, la impas,
Ne-a ntins mîna ei:
Secretara și-a retras
Și-am rămas în trei.

Unu' constată subit
C-are... glezne moi.
(Dar „step” bate îndrăcit)
Și-am rămas doar doi!

Și-asta ar fi fost ceva
Decît cu nici unul
Dar plecă perechea mea
Și-am rămas doar unul!

Ultimul (mai jos semnat)
Nu dansez nimica
Fiîndcă m-am „reprofilat”:
Azi scriu la Urzica.

Deci din cele ce visam
Noi și culturalul,
Din cei zece ciși dansam
A rămas... șambalul!

GRIGORE POP

Desen de Barbu Teodorescu

Fără cuvinte

NEȚINÎND CONT DE REZERVELE INTERNE

— Trebuie să punem pentru iarnă varză în saramură.
— Da' de unde să luăm sare?

Desen de I. Uzbeakov (din „Krokodil”)

Toamna a venit; numai la unele S.M.T. e încă vară..

Desen de V. Crivăț

Prislea

de ION RUȘ

Cînd prislea a spart geamul la cămară
Tătine-său privindul s-a mirat:
— Cît de precis a aruncat de-afară!
Hei, se cunoaște că-i isteț băiat.

Cînd prislea a-ncălțat cu nuci pisica
Și-n coadă i-a legat o tinichea
La rîndul ei s-a minunat mămica:
— Măi, ce băiat am, nu e de colea.

Cînd prislea a luat țigara-n gură
Părinții și-au dat coate și-au zîmbit:
— Măi, măi, acuma știm că-n bătătură
Avem „bărbaț” cum nu s-a pomenit.

Cînd un vecin s-a plîns că adoratul
I-a ologit cățelul cu-n pietroi,

Părinții-au spus: „nu face-așa băiatul!”
Și n-au crezut o iotă amîndoi.

Dar cînd micuțul a intrat în gură
Cu un chibrit și șura s-a aprins
Să mi te ții atuncea teatură
Și-abia cînd para focului s-a stîns,

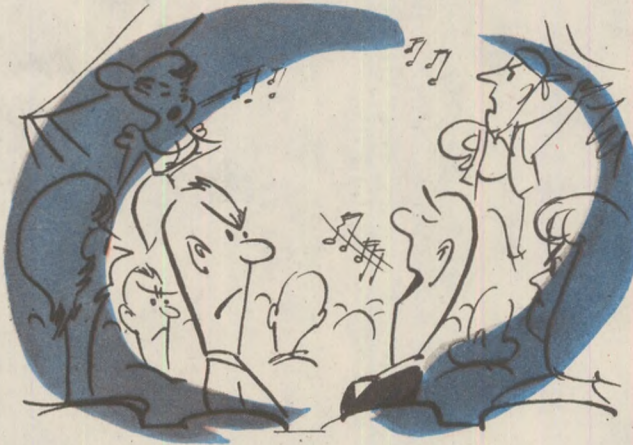
Părinții dînd dovadă deodată
De autoritate, în mod logic,
I-au aplicat pe partea bucălată
Un procedeu complet nepedagogic.

Și amîndoi analizînd aspectul
Acestei stări de fapt au chibzuit
Și-au hotărît, scontînd pe tot efectul,
Să nu-i mai dea pe mîndă vre-un... chibrit.

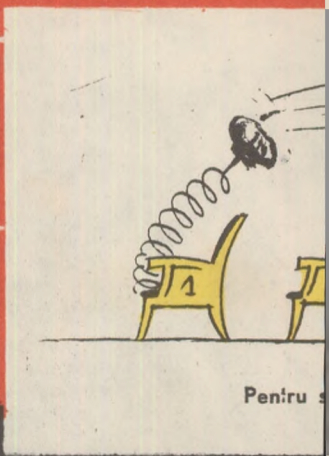
Pentru înlăturarea obiceiurilor învechite ale unor spectatori, URZICA s-a adresat mai multor caricaturiști. Iată și soluțiile propuse de aceștia.

Spectatorilor care „fredonează” odată cu cîntăreții.

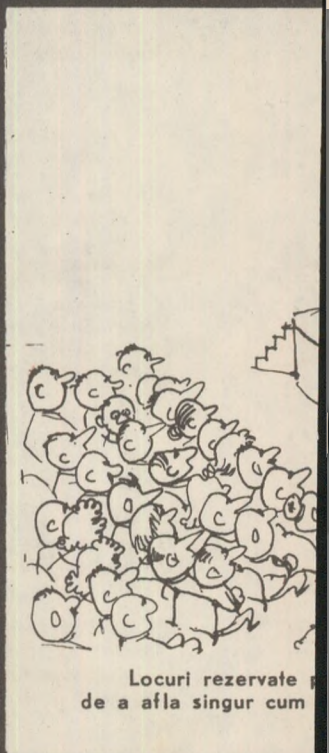

Claxonul interzis

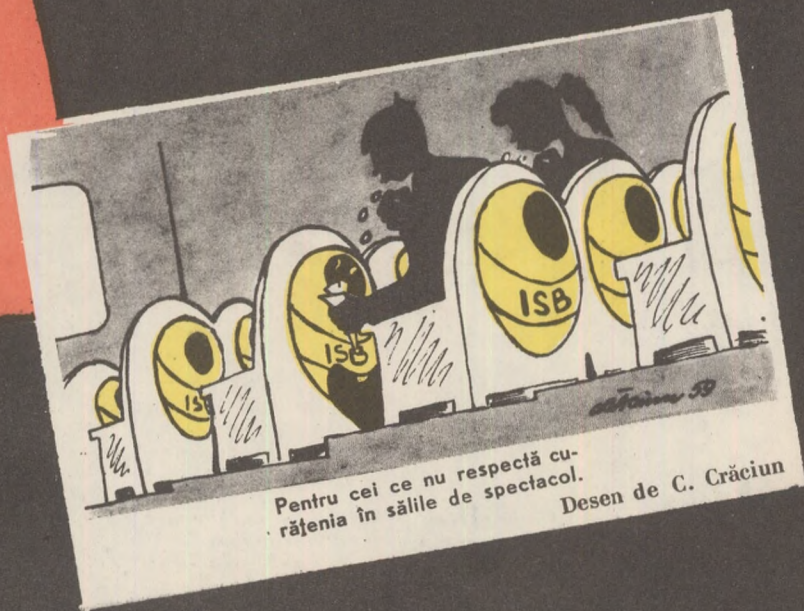
Desen de Nell Cobar

Pentru s

Locuri rezervate de a afla singur cum

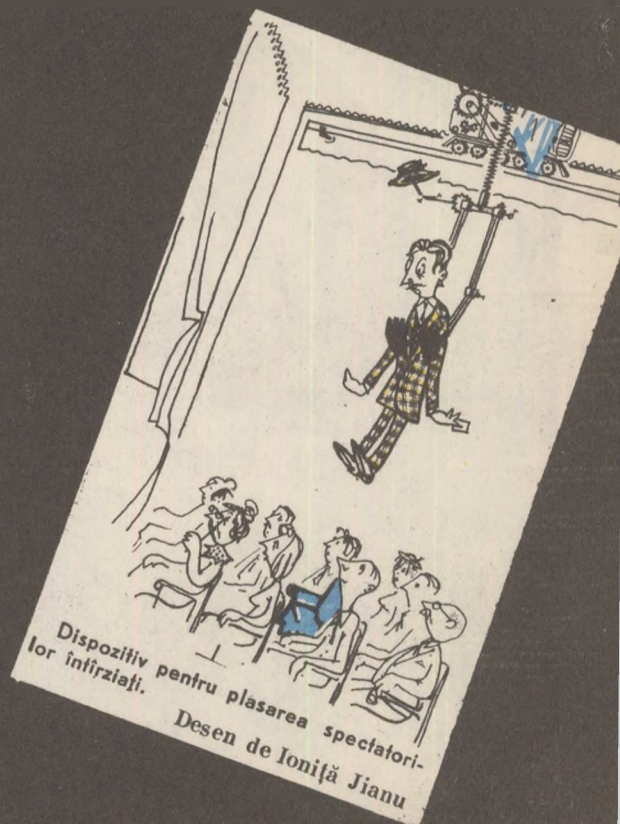
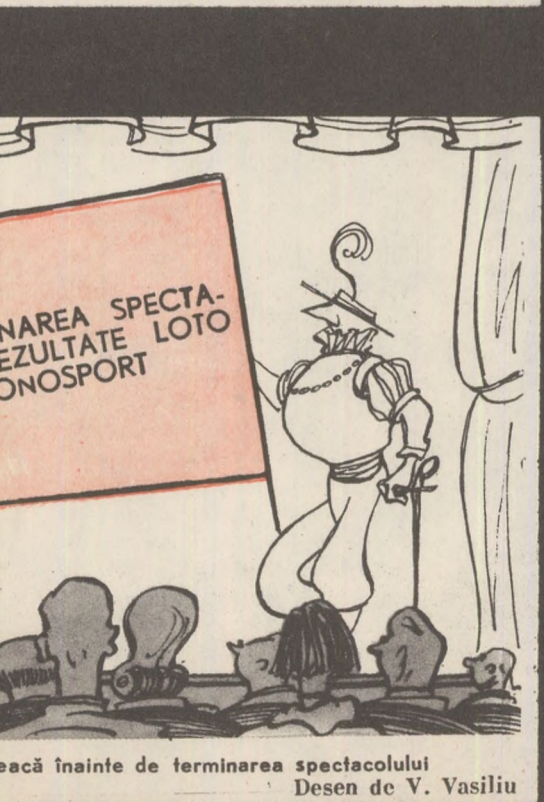
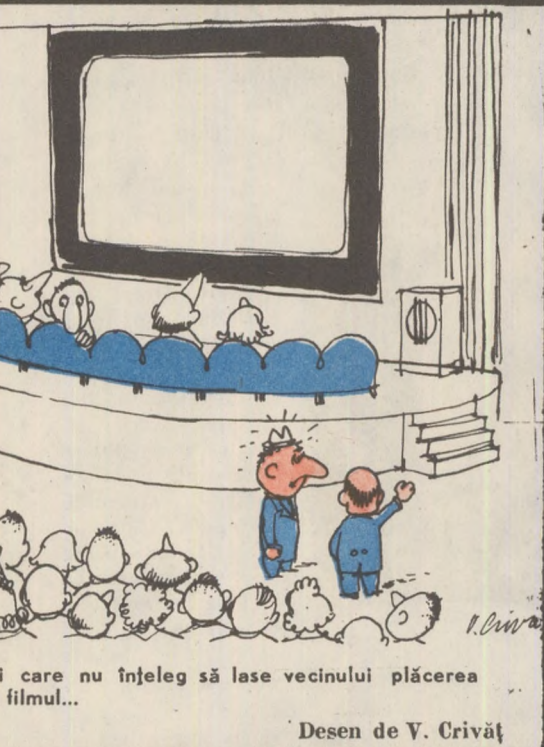
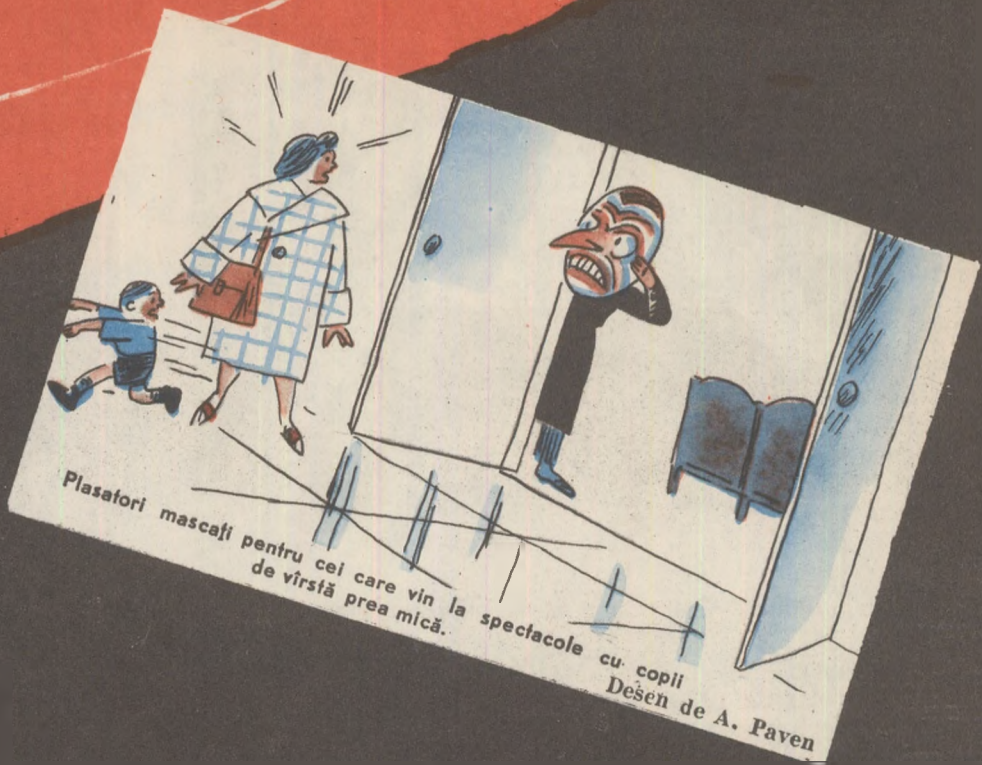
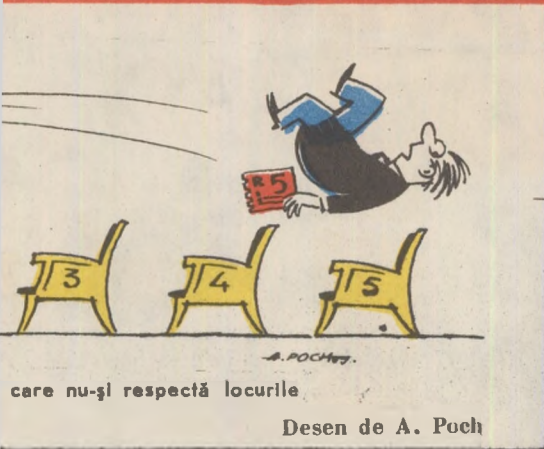

Pentru cei ce nu respectă curătenia în sălile de spectacol.

Desen de C. Crăciun

Pentru acei spectat

LOCUINȚA MEA

DE VARĂ

NU-I LA ȚARĂ

Cînd i-am spus soției mele că anul acesta vreau să-mi petrec concediul într-o excursie cu O.N.T. s-a opus.

— Așa ai făcut și anul trecut! În loc să te odihnești, iar la drum: spectacole, expoziții, concerte, reuniuni... Nu! anul acesta să te odihnești acasă.

— Tu nu vezi că se lucrează și noaptea la cvartalul de locuințe din cartierul nostru? Și ziua vine comitetul de stradă, știi tu: „păi tocmai dumneata, fruntaș al uzinei, să nu ne ajuți?” Și fă cutare, fă cutare... nu! nu rămîn acasă. Eu vreau să mă odihnesc, cînd voi reintra în uzină să vin cu puteri noi...

— Atunci pleacă la țară, la bunica. De cînd nu te-a mai văzut? Ai să te odihnești... liniște... aer... copiii sînt la treburi...

M-a convins. La drept vorbind, aveam eu o predispoziție spre nostalgie. Eh!... satul... bunica... livada... liniștea! Sfîntă copilărie! Ca un făcut, mi-a căzut și un volum de Vlahuță în mîină:

*Depart-e-un fluier se aude, un cîntec
aurit, duios
Ce-n note lungi, tremurătoare, sus-
pină lîn, misterios!
...Ce noapte blîndă se coboară, peste
pămîntul obosit!
Și-i cald... țărani dorm afară și-ai
noștri toți au adormit.*

A doua zi am plecat la bunica. Am nimerit tocmai în zi de sărbătoare, cînd avea loc o festivitate cu prilejul decorării unor frunțași ai colectivei.

Ehei, m-au cinstit cu alegerea mea în prezidiu, de hatîrul bunicii care este cea mai bătrînă colectivă. Pe urmă la masă mi-au cerut să spun și eu cîteva cuvinte, ca fruntaș al uzinei de la care aveau multe unelte. Masă îmbelșugată, vin din belșug! Adormeam dacă nu mă ținea treaz programul brigăzii artistice și strigăturile echipei de dansuri.

M-am culcat la unu după miezul nopții.

— Las' că nu-i sărbătoare în fiecare zi — mă liniști bunica.

Visam că soția mea cînta aria Rosinei din Bărbierul din Sevilla și că eu mă repezeam la ea cu briciul

lui Figaro. Nu știu zău dacă nu-i tăiam beregata... dacă nu mă trezea bunica.

— Hai de-ți bea laptele și la drum! Avem festivitatea de deschidero a școlilor.

— Ziceai că nu-i sărbătoare în fiecare zi!

— Păi, asta-i în fiecare zi? O dată pe an se deschid școlile.

— Ia zi, bunico, a cîntat cineva?

— Rodica... e solista corului școlii.

— Din Bărbierul?

— Ba din gură. Care bărbier? Avem cooperativă de frizerie.

Bunica are 79 ani... Noroc că la școală n-am stat mult, că am plecat cu toții să plantăm niște

puiți. După masă ne-am dus să consolidăm podul și mi-am arătat măiestria de mecanic. Drept recompensă m-au chemat să asist la concertul fanfarei Căminului, după care am condus la gară o delegație de colectiviști care pleca în Uniunea Sovietică. Iar m-am culcat la douăsprezece noaptea.

Aș fi dormit pînă la prînz, dacă nu mă sculau tractoarele „în rodaj”. Sosiseră tocmai atunci de la stațiune. Plecau la cîmp urmate de cîteva motociclete: agronomii, mecanicii, băieții din sat.

— Așa-i în fiecare zi, bunico?

— Nu mai că, acum nu e zorul mare. Dar cînd e, trag mașinile și noaptea.

Cînd am ajuns acasă, eram cam tras la față.

— Nu te simți bine?

— Ba da.

— Să te duci la policlinică.

— Ba mă duc la uzină...

Am povestit tovarășilor mei din secție ce-am văzut la țară. Le-am spus că am plecat acolo în concediu cu gîndul să nu aud decît țîrlit de greieri, foșnet de frunze și orăcăit de broaște. Și le-am descris viața satului de azi.

— Dar pari cam nedormit! îmi spuse unul. N-ai plecat să te odihnești?

— Ce-i drept n-am prea dormit, am spus eu. Dar pe cîntea mea că am venit mai odihnit decît am plecat!

S. M. RUSU și EL. ZAMFIR

BIROCRATUL: — Întîi să fie înființat un birou de informații și mai ales registratura.

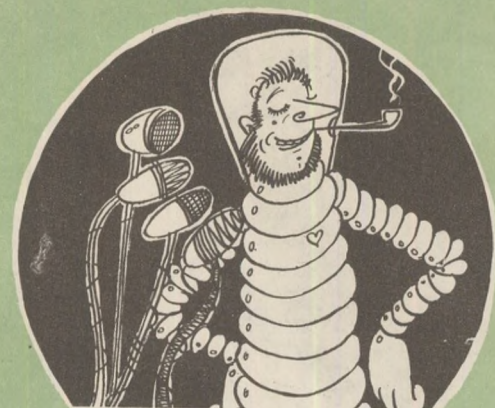
SCRIITORUL DE ROMANE ȘTIINTIFICO-FANTASTICE

MARȚIANUL: — Îmi dau seama că pentru marea noastră nu-i nimic nou la noi! Știi? Întîi v-am citit romanele și abia apoi ne-am organizat viața!!!

ZIARISTUL: — Poffim! Nici o ființă! Nici un concret! Iar o să fiu acuzat că am scris materialul din birou!!

DON-JUAN-UL: — Ca primă declarație: vă asigur că pînă la sosirea pe planeta Venus sărutul nu fusese descoperit.

CĂLĂTORI ÎN COSMOS

Desene de N. Claudiu

„MĂTURICA”

CRITICUL: — Ca matala mai rar, maestrul...

Desen de Eugen Taru

Dușmanul buruienilor

Vecinul meu, Vasiliță Burete, e băiat tare glumeț. Te face să rizi din te miri ce. Și-i place grozav când știe că izbutește să-și înveselească ascultătorii. Ei, dar nu-i place nici de frică dacă te află că rizi de unele fapte ale lui, pe care ar vrea să le treacă sub tăcere. Are el o vorbă „Vezi-mă c-un ochi ca să te văz cu doi!” Adică să zici ca el dacă vrei să te aibă de prieten. Eu nu m-am certat cu nici un colectivist și nici cu el n-aș fi avut nimic dacă nu-l vedeam c-o ia razna. Bunăoară, toamna trecută, când am ieșit la însămânțat, i-am spus:

— Vasiliță, vrei tu s-avem recoltă bogată, să-i întrecem pe cei de peste gîrlă?

— I-auzi vorbă! Cum să nu vreau, Gheorghită?! s-a mirat el. D-aia, te rog ca pe un frate, dați-i zor să iasă treaba ca la carte, să nu creadă Anicuța de peste gîrlă că în colectiva noastră sînt oameni nepricepuți. Ar fi în stare să strice logodna, oricît ar ține ea la mine. O știu cît e de ambițioasă. Așa că fiți și voi ambițioși pentru că mie altă logodnică nu-mi mai trebuie, cu toate că-s flăcău tomnatic! Vezi-mă c-un ochi, ca să te văz cu doi!

În iarnă, când cu parazăpezile, iar m-am dus la el:

— Vasiliță, tu știi că semănăturile cu rezervă de apă rezistă mai bine și se dezvoltă mai frumos? l-am luat pe departe.

— Na-ți-o bună! Cum să nu știu? Ce, n-am făcut împreună cursurile de agrominim? mi-a amintit vecinul meu. Eu socot că acum ar fi vremea cea mai prielnică să porniți la treabă. S-ar putea să treacă pe la noi cei de peste gîrlă și dacă văd cum stăm, ne mai iese și vorbă rea. Aude și Anicuța și... oricum. Așa că mobilizează tu băieții, mă frățioare, că eu am niște treburi. Vezi-mă c-un ochi, ca să te văz cu doi! și iar și-a văzut de-ale lui. În primăvară, la fel:

— Vasiliță, tu știi că buruienile și mai ales neghina poate să strice calitatea recoltei? i-am pus eu întrebarea cu un anumit scop.

— Ofi, neghina asta! a oftat Vasiliță. Așa-i și printre oameni. Ce bine am trăi dacă n-ar mai fi și colea cîte o neghină! Trebuie zmulșă din rădăcină, fără cruțare, frate Gheorghită! Zilele astea am trecut

pe la Anicuța. Află, mă frățioare, că în colectiva lor de peste gîrlă nu se află așa ceva! s-a aprins Vasiliță.

— Și la noi ai vrea să fie? l-am mai încercat eu.

— Ferit-a sfîntul! Sînt dușmanul cel mai înverșunat al buruienilor! a sărit ca ars Vasiliță, dar ca să se urnească spre cîmp, nici vorbă.

După cîteva zile l-am întîlnit din nou: — Vasiliță, știi că și eu sînt dușmanul buruienilor? Am să-ți dovedesc cît de curînd! i-am făgăduit eu.

— Așa-mi placî, mă frățioare! Vezi-mă cu un ochi, ca să te văz cu doi!

— Sînt sigur c-ai să mă vezi și cu zece! l-am încredințat eu și mi-am văzut de treabă.

La împărțirea avansurilor aștept pînă într-o anumită zi, apoi trec pe la poarta lui Vasiliță și-l strig:

— Hai repede, că oamenii n-au unde depozita atîtea bucate! Trebuie să ne luăm ce ni se cuvine!

— Viu, frățioare, cum să nu viu? zice Vasiliță și pornește înaintea mea. Crezi că nu știu c-am obținut recoltă bogată? îmi face el cu ochiul. Dacă nici de data asta n-o înduplec pe Anicuța, apoi să știi că n-o mai înduplec niciodată! se mîndrește Vasiliță și-și pune pălăria pe-o ureche.

Cînd ajungem la colectivă, Vasiliță trage întîns la magazie:

— Ia cîntărește colea, frățioare! poruncește el și-și scuipe-n palme.

Magazinerul îi pune doi saci.

— Cum, numai atît? se sperie Vasiliță.

— Păi, fă și dumneata socoteala, tovarășe Burete! îi zice el. Înmulțește-ți zilele de muncă cu trei kilograme și jumătate și vezi cît face!

— Mda... bombăne Vasiliță. Își trîntește supărat cei doi saci într-o cotigă, se mai învîrtește să vadă cît iau ceilalți, apoi se înhamă la cotigă și pornește agale spre casă. Eu încarc douăzeci de saci în două căruțe și-l prind pe Vasiliță din urmă:

— Ce faci? De ce o iei prin sat? Nu știi că azi vin colectivistii de peste gîrlă în vizită la noi? Vrei să te-nțîlnească logodnica cu cotiga

cu doi saci? Hai pe marginea satului, îl îndemn eu.

— Nu mai spune! se miră Vasiliță. Păi drumul lor e pe margine, nu prin sat, zice el.

— O fi, dar de data asta ocolesc nițel, ca să vie prin sat, să-i vadă toată lumea. Cap ai! Așa că poftim p-aici, să ocolim și noi să nu cumva să ne-nțîlnim. Și apoi e bine să te ferești și de gura clevetitorilor, îl sfătui eu.

— Așa-i, mă frățioare, recunoaște el, și apucă pe margine.

Cînd ajungem în deal, se opintește Vasiliță la cotigă de te-apucă mila.

— N-ai vrea să-mi arunci în căruțele tale și sacii mei? gîfîie el.

— N-am unde! îi răspund.

Dar n-apuc să isprăvesc vorba că se ivesc căruțele cu colectivistii de peste gîrlă.

— Ai zis că trec prin sat! mă săgetează cu privirea.

— N-am știut! ridic eu din umeri.

— Ce mă faci?! Lasă că-ți arăt eu țiel! scrișnește Vasiliță și încearcă să lase cotiga în drum, cu gîndul să se arunce într-una din căruțele mele, dar cotiga, cum e lăsată fără conducător, o și pornește la vale. Ionel, fecioru-miu, rîde cu lacrimi. Dacă vede așa, Vasiliță se dă cu cotiga după căruțe ca să scape nevăzut. Dar țî-ai găsit! Anicuța, care mîna caii, e prima care-l zărește:

— Cum, Vasiliță, numai atît ai luat?! strigă ea.

— Da' de unde! Nu vezi căruțele? N-a mai încăput! caută Vasiliță să scape cu față curată.

— Minte, are zile puține, atîta a luat! strigă Ionel, fecioru-miu.

De necaz, Vasiliță scapă cotiga la vale. Pînă jos abia o prinde. Se pornește un ris de mai să-l podidească lacrimile pe bietul Vasiliță. Se-ndreaptă spre mine cu pumnii strînși:

— Numai tu mi-ai făcut asta! scrișnește el. De ce? Spune-mi de ce? spumegă el.

— Nu țî-am spus eu? Sînt dușmanul buruienilor! îl lămuresc eu.

VASILE FULGEANU

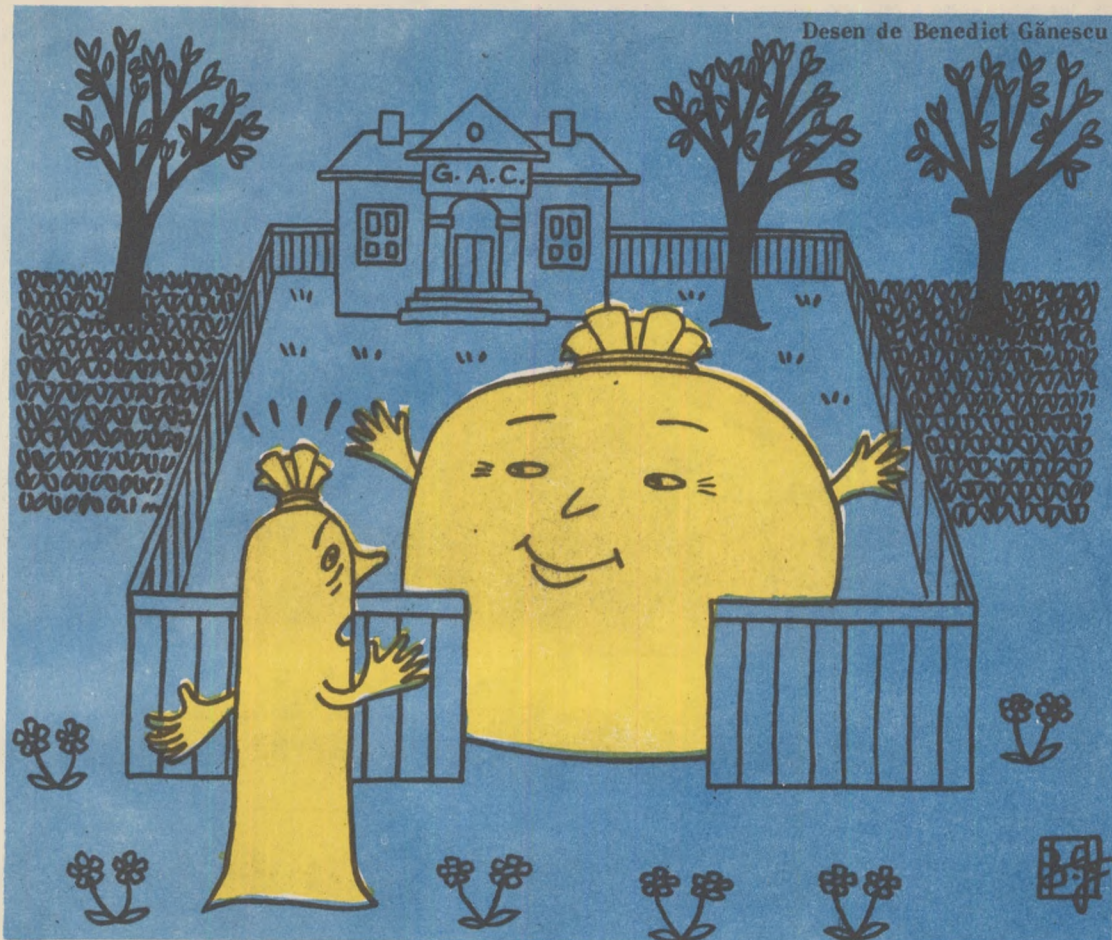
Idila

Noaptea-n parc...
Cu fata dragă
Rătăcesc de-o oră-ntreagă.
Martori, ca întotdeauna
Pomii pe alei și luna.

O cuprind. Văd că zîmbește:
— Mă iubești?
— Mă-ntrebi? Firește!
— Ai putea să-mi dai ce-ți cer?
— Chiar și luna de pe cer.
Mă privește pe sub pleoape:
— Luna e acum aproape,
La vreo doi pași de planetă.
O atingi cu o... rachetă.
— Îți promit un zbor în Marte.
— Eh, nici el nu-i prea departe
Și-l vom cuceri curînd,
Îmi răspunse surizînd.

Prinși de miini, ca doi copii
Ne plimbăm pe-alei pustii,
Eu, cătînd în Galaxie,
Ea, spunînd:
— N-ai fantezie!
Abătut, m-opresc stingher:
— Ce dorești, nu-i de pe cer?
— În sfîrșit, m-ai priceput,
Dragul meu astronaut,
Ce îți cer e un sărut.

S. DOREL

Desen de Benedict Gănescu

— Ai avut dreptate, vecine, cînd mi-ai spus că dacă intrăm în colectivă n-o să mai pot ieși!

ĂDRESE LA CĂPAC

Fabrica „Dulceața noastră”
căt-re

Întreprinderea „Căpăcelul ermetic”

Ca urmare a faptului că fila calendarului ne semnaleză depășirea cu vreo 20 de zile a termenului la care dv. urma, conform contractului, să ne livrați lotul de capace necesar dulceturilor pe care le fabricăm la borcane, vă facem cunoscut prin prezenta că nu înțelegem să așteptăm multă vreme capacele, deoarece o eventuală zaharisire a dulceturilor noastre ne-ar produce amărăciune.

Întreprinderea „Căpăcelul ermetic”
căt-re

Fabrica „Dulceața noastră”

Avem onoarea să vă facem cunoscută uimirea noastră că dv., care produceți dulceață, aveți și amărăciune. Probabil, ați folosit ca materie primă cireșe amare, fapt pentru care noi nu ne simțim vinovați. În ce privește capacele, vă informăm că direcția noastră a apreciat că dulceața se servește după masă. În consecință, am livrat întii capace pentru fabrica de conserve „Vegetil”, al cărui produs denumit „roșii în bulion”, nu mai suferă întârziere, întrucît în curînd apare noua promoție de roșii în piață.

Fabrica „Dulceața noastră”
căt-re

Întreprinderea „Căpăcelul ermetic”

Cu inima închisă din pricina borcanelor deschise, vă aducem la cunoștință că scuzele dv. din ultima adresă, ne-au pus capac. În ca noi să putem închide și discuția și borcanele.

Întreprinderea „Căpăcelul ermetic”
căt-re

Fabrica „Dulceața noastră”

Vă informăm că sîntem de acord în ceea ce privește încheierea discuției și a borcanelor. Pentru prima e foarte simplu: nu vă vom mai răspunde la scrisori. Mai complicat este cu a doua, întrucît capacele pe care dorim din suflet să vi le livrăm, nu sînt deocamdată sub formă de capac, conform Stasului în vigoare, ci sub formă de foi de tablă în magazia noastră.

Fabrica „Dulceața noastră”
căt-re

Întreprinderea „Căpăcelul ermetic”

Față de ultima dv. adresă, care am dori să fie chiar ultima în problema capaceelor, ne manifestăm îngrijorarea că mult așteptatele capace se mai lasă încă așteptate, fiind sub formă de foi de tablă, ceea ce noi nu admitem sub nici o formă. Vă reamintim că noi am îndeplinit planul de producție, dar nu și pe cel de livrări, deoarece beneficiarii noștri refuză să preia borcanele cu dulceață fără capace. Noi în loc să le dăm marfa, le dăm dreptate, întrucît în cursul transportului, conținutul borcanelor se poate vărsa pe parcurs și ar înfrina circulația, atît pasagerii, cît și vehiculele lipindu-se de caldarîm. Nu credem că vă gândiți să livrăm beneficiarilor dulceața noastră direct la... farfurioară sau la linguriță, deoarece ei nu sînt musafiri, ci clienți vechi. De asemenea nu este posibilă nici astuparea borcanelor cu pergament, ca pe timpul bunicii, întrucît tot personalul nostru ar fi ocupat cu legarea borcanelor și n-ar mai avea cine să lege dulceața.

Întreprinderea „Căpăcelul ermetic”
căt-re

Fabrica „Dulceața noastră”

La adresa dv. vă răspundem că într-adevăr soluțiile pe care le-ați preconizat nu pot fi aplicate. Se pare însă că v-a scăpat soluția cea mai valabilă: aceea de a avea răbdare pînă vor fi gata capacele.

Fabrica „Dulceața noastră”
căt-re

Întreprinderea „Căpăcelul ermetic”

Mulțumindu-vă pentru soluția dată în locul capaceelor, vă informăm că nu mai avem nevoie nici de ea și nici de marfa dv., deoarece ne-am adresat unei alte întreprinderi, fapt care a permis beneficiarilor noștri să beneficieze de toată dulceața produsă de noi.

Întreprinderea „Căpăcelul ermetic” căt-re Fabrica „Dulceața noastră”

Vă punem în vedere că nu sîntem de acord cu precedul dv., de a ne încurca producția prin fabricare de capace care nu vă mai trebuiesc acum, sub pretextul pueril al întârzierii în livrare. În consecință, dacă pînă la sfîrșitul trimestrului, cînd terminăm să le producem, nu le preluați, ne vom adresa la arbitraj și vom cere daune pentru irosirea de materie primă, întrucît nu putem scoate pe piață capace goale. Și nu vedem altă soluție... la capac!

pt. conformitate V. D. POPA și A. LĂPUȘNEANU

PROLOG

care merge și la alte plese

În fața cortinei apare un actor, la întâmplare, îmbrăcat oricum. Treaba lui! Spune:

*Pe scenele vieții oricine e actor,
Tovarăși, astăzi seară deci, întâmplător,
Am apărut la rampă cu cele trei semnale...
Așează reflectorul reflexe boreale
Și desenează inimi pe pușul de cortină.*

*Că nu începe piesa eu nu am nici o vină,
Am funcția ingrătă ca să vă țin de vorbă,
Să figuresc ca musca, inoportun, în ciorbă,
Nu-i încă totul gata și cum ați vrea să fie:
Cu drame din acestea i-o-nțreagă tragedie
Și regizorul nostru e unul serios,
Cam ondulat, cam șanșos și cam... dar ce folos,
Un regizor în teatru e-un fel de Richelieu,
O eminență care lucrează-n umbră. Eu
Evit pe tema asta polemici și discuții
(Fiind actor din fire vreau loc în distribuții),
Deci regizorul nostru, pe scurt, e genial...
Aduceți-i o dramă chiar cu conflict banal
Și veți vedea ce scoate: convoacă scenograful
Ce-i arde niște schițe imense cit ceârșaful,
Mai cere stucatură, coloane și perdele
Să instaleze strungul din piesă între ele,
Adună figuranții în regimente ca să
Aducă o nuanță „discretă“, „sompțuoasă“
Și răscolește apoi întreaga recuzită
Dar tot nu află-n urmă toaleta nimerită,
Comandă eroinei deci încă trei toalete,
O salopetă dreaptă cu nasturi și paiete,
O rochie de lucru — tafta cu crinolină —
Și-n scena din cabană, o capă din hermină...
Spectacolul său este într-adevăr măreț,
I-un lucru de amploare și mai ales de preț
În sensul că ne costă...*

*Pornind de la premiza
Că ce e scump la piață e bun, triplează miza
Și scoate reciproca: ce-i ieftin nu e bun;
Da, sigur, așa este... așa vrea numai să spun
Că din geometrie rezultă cîteodată
Că și o reciprocă se cere demonstrată.
Pe chestiunea asta eu nu vreau să insist
Dar cînd nu faci realul ești poate... modernist!
Să știți, nu spun prin asta că știu a cui e vina
(Vreau loc în distribuții)*

Deci repede

CORTINA

CONSTANTIN OTTESCU

SERVILUL: — Un foc vă rog!
INFUMURATUL: — Poffim!

Desen de I. Davidescu

O PLIMBARE PRIN PĂDURE

e cît se poate de plăcută. Îți oferă liniște și uneori chiar surprize. Prima surpriză întîlnită a fost

Indiscutabil

faptul că la Ocolul silvic Șercaia am găsit bună dispoziție. Motivul: Ocolul s-a situat pe locul întîi în întrecerea cu celelalte Ocoale aparținînd Direcției silvice Stalin. Pentru aceasta Ocolul silvic Șercaia a primit Steagul Roșu și a fost dat de exemplu. Printre rezultatele obținute a fost și realizarea planului la protecția și paza pădurilor. Un adevărat succes! Și pentru că un astfel de succes trebuie negreșit menținut, presupunem că Ocolul silvic Șercaia îl va păzi și proteja ca pe-o... pădure!

Zile în șir

cu alte cuvinte, una după alta, lipsește de la serviciu șeful de coloană Ion Cornea de la Ocolul silvic Deleni. (Direcția silvică Iași). Uneori absentează în interes propriu, iar alte ori pentru treburi cu caracter... individual. În timpul acestor „pauze“ coloana de transport hipo de care răspunde Ion Cornea, fiind lipsită de control și îndrumare, nu obține rezultate în muncă, nu-și realizează planul. Care va să zică, din cauzele pe care le-am arătat, coloana hipo respectivă muncește:

Hopa-hop
cînd la pas
cînd tropa-tropa...

Pe cînd oare în... galop?

O cerere

scurtă și clară au făcut într-o bună zi țărani muncitori din comuna Leșu, raionul Năsăud. Ce-au corut în...

cerere nu are rost să vă spun. Știu doar că a fost aprobată și drept urmare s-a pus în circulație un tren de călători cu vagoane clasă pe linia C.F.F. Ilva Mică—Ierboasa de Jos. Spre mulțumirea tuturor, garnitura în cauză face zilnic patru curse. Așa că cetățenii respectivi se simt acum mult mai bine. Cei din Ilva Mică se simt parcă în Ilva Mare iar cei din Ierboasa de Jos, în Ierboasa de Sus!

Scurtă povestire

A fost odată (și asta nu de mult) cînd pe neașteptate a sosit un control în sectorul Unității de producție V Coman (raza I.F.E.T.-ului Vișeu). Și cu acest prilej mare neplăcere s-a constatat. S-a constatat că nenumărați arbori tăiați au fost cojiți doar parțial, fără să se revină cu cojirea totală după 4-6 săptămîni, așa cum este prevăzut. Din cauza aceasta, sub scoarța arborilor tăiați și cojiți parțial, și-au instalat „sediul“ voinice și sprintene ipide (un soi „minunat“ de insectă dăunătoare), care nu așteptau altceva decît momentul prielnic să iasă din „locuință“ și să viziteze arborii aflați încă pe... picioarele lor. Așa stînd lucrurile s-ar fi putut dovedi odată mai mult că „Copacli mor în picioare“.

În dorința însă de a nu se ajunge totuși la asemenea dovezi, Ocolul silvic Vișeu a luat unele măsuri. A instalat circa 5400 bucăți „arbori cursă“ (arbori tăiați care au menirea de a atrage insecte) care au fost puși sub supraveghere. Dar măsura nu a dat rezultatul scontat, deoarece „arborii cursă“ erau concuși de arborii uitați necojiți în diferite locuri.

DAN MANOLESCU

Epigrame

În parcuri unii rup florile

Constatînd aceasta
Grija e majoră:
Cu „fauna“ asta
Vai de biata „floră“.

Unui student

Dacă „tăcerea e de aur“
Cum ne învață o zicală,
Atunci el strînge la iușeală,
În sesiune... un tezaur!

Unei infirmiere

De bolnavii din saloane,
Zicea ea făcînd fașoane,
E primită cu căldură
Păi... au toți temperatura!

A. Lăpușneanu

Unui compozitor și unui
textier de muzică ușoară

În cîntec se echilibrează
Grozav de bine amîndoi.
Cînd muzica e prea ușoară
E cel puțin textul greoi.

Lansarea pe lună a ra-
chetei a stîrnit panică în
cercurile reacționare

Fabricanții de scorneli
Sînt cuprinși de amețeli:
Cum vor mai putea să spună
Cite-n stele și în lună?

Doina Danielescu

Aici, Radio-Urzica.

Transmitem pentru ascultătorii noștri o emisiune despre niște tovarăși care n-au fost... ascultători.

Unii n-au ascultat de nimeni și au greșit în muncă, iar alții n-au ascultat de legi și au „greșit” în avutul întreprinderii. Începem transmisiunea noastră cu emisiunea „Vreau să știu”. De pildă, un copil din Reghin ne-a scris că vrea să știe când se spune despre...

Un gestionar și doi achizitori

... că sînt necinstiți?

Despre un gestionar și doi achizitori se spune că sînt necinstiți, atunci cînd un cetățean pe nume Stoika Rudolf, angajat la „Ageva-coop” Reghin ca gestionar la magazia de cereale, în loc să păzească cerealele pe care le are în primire, le fură din magazine și le vinde unor inși pe nume Tache Gheorghe și Adarjan Eugen, achizitori de cereale la cooperativa „23 August” din Reghin, iar banii obținuți și-i însușește.

Urmarea: Cînd aceste fapte sînt descoperite, gestionarul și achizitorii sînt... achiziționați de către organele judiciare.

Morala: Nici cînd ești achizitor de cereale nu e bine s-o iei prin porumb. Pentru că uite, cînd „intri” în porumb numai Codul Penal știe cînd „ieși”.

În încheierea programului nostru pentru copii și tineret, transmitem emisiunea „Noapte bună, copii”.

Dragi copii, au fost odată ca niciodată...

...Opt arbitri de atletism...

... că de n-ar fi fost, nu i-ar fi delegat U.C.F.S. București să arbitreze o cursă de marș Comarnic Predeal.

Și au fost cei opt arbitri încunoștințați că U.C.F.S. București le va asigura transportul, cazarea, și masa. Cazarea le-a fost „asigurată” la Cîmpina, iar masa în... alt oraș: la ... Bușteni.

Cum au fost transportați cei opt arbitri de la București la Cîmpina, apoi de la Cîmpina la Bușteni, cum li s-a „asigurat” masa la Bușteni în seara aceea de sîmbătă și cum a doua zi, duminică, n-au mîncat, apoi cum au fost transportați iarăși la Cîmpina, nu vă mai povestim, dragi copii, fiindcă vă e somn și i-a ajuns somnul și pe cei opt arbitri.

Iată-i deci pe bieții opt arbitri, sîmbătă noaptea, în Cîmpina, la căminul de ucenici unde erau chipurile „cazați” și unde le-au fost puse la dispoziție două dormitoare în ale căror paturi nu exista nici un fel de așternut, iar în unele paturi nici saltele.

Cum au ajuns apoi cei opt arbitri de la Cîmpina la Predeal, cum au putut arbitra în aceste condiții și cum au ajuns pe urmă înapoi la Cîmpina și de-acolo înapoi la București, nu vă mai povestim, dragi copii, ca să nu vă speriem somnul. Să rețineți, dragi copii, doar atît: că cei opt arbitri n-au putut dormi la Cîmpina pentru că anumiți tovarăși de la U.C.F.S. București, cînd au „organizat” astfel acca competiție au... dormit.

Noapte bună, copii!

Codașul la însămînțări

Desen de A. Paven

RĂSPUNSURI... CAP ÎN CAP

La criticile apărute în *Urzica* sau la sezișările ei pe cale de corespondență, forurile indicate răspund în scris, comunicînd ce urmare au înțeles să dea respectivelor semnalări.

Uneori unele răspunsuri primite — confruntate între ele sau confruntate cu... adevărul — se bat cap în cap.

Bătîndu-se astfel, înseamnă că sînt răspunsuri... cu cap.

Exemple:

Una zice silozul Ianca, alta T.R.C.L. Galați

De un an de zile, muncitorul Ion Plopeanu din comuna Plopu (raionul Filimon Sîrbu) nu și-a primit plata cuvenită pentru munca prestată la construirea unor pătule pentru porumb la silozul Ianca.

Nu l-a plătit nici beneficiarul (silozul Ianca) nici constructorul: T.R.C.L. Galați — Întreprinderea de construcții nr. 2 Brăila.

Semnalînd *Urzica* acest fapt ambelor întreprinderi, au răspuns amîndouă.

Silozul Ianca spune: În noiembrie 1958, la lucrarea făcută aici de T.R.C.L. Galați, tovarășul Ion Plopeanu a cărat materiale cu căruța. Plata muncitorilor au făcut-o inginerii Ciobanu și Bălan de la T.R.C.L. Galați. Dacă muncitorul Ion Plopeanu nu și-a primit banii pentru munca prestată, să se adreseze la T.R.C.L. Galați, Întreprinderea de construcții nr. 2 Brăila.

Iar Întreprinderea de construcții nr. 2 Brăila zice: Nici un muncitor cu numele de Ion Plopeanu n-a fost salariatul nostru în cursul anului 1958. O fi fost salariatul silozului Ianca.

Deci ambele întreprinderi refuză să plătească munca omului, dînd vina una pe alta.

Adică, fiind vorba de pătule pentru... porumb, ambele întreprinderi fac pe mortul în... păpușoi.

D.T.R.N.A.: un răspuns Urzicii, alt răspuns Controlului de stat

Sînt aproape doi ani de cînd am sezișat D.T.R.N.A. (Departamentul transporturilor rutiere, navale

și aeriene) că la I.R.T.A. Ploești se săvîrșesc unele nereguli, abateri și abuzuri. Între altele, că s-au făcut investiții bănești nelegale și cheltuieli necontabilizate pentru amenajarea în strada 23 August nr.42 a unui confortabil dormitor (cu zugrăveli, covoare, etc.) destinat, chipurile, salariaților în tranziție ai întreprinderii, dar în care, în realitate... locuia gratuit tovarășul Flamaropol Gheorghe, directorul întreprinderii.

Ulterior a fost sezișată de aceste lucruri și Comisia controlului de stat.

La aceste sezișări, D.T.R.N.A. a răspuns și *Urzicii* și Controlului de stat. Numai că *Urzicii* i-a răspuns într-un fel, iar Controlului de stat într-alt fel.

În răspunsul nr. 2954/1958 către *Urzica*, se spunea: „Nu e adevărat că directorul întreprinderii a transformat acest dormitor în locuință proprie. El doarme acolo numai din cînd în cînd și cu aprobare legală. Sezișarea a fost făcută cu patimă și cu tendința de a compromite...” etc. etc.

Iar în răspunsul următor, nr. 1591/1958, se stăruia și se accentua: „În concluzie, reclamația este neîntemeiată”.

Pentru ca, după trecere de peste un an, în care răstimp răspunsurile de mai sus ale D.T.R.N.A. au împiedicat criticarea în *Urzica* a abuzurilor respective, — același for D.T.R.N.A. să confirme, cu adresa nr. 29274/1959 către Comisia controlului de stat, următoarele:

— E adevărat: I.R.T.A. Ploești a investit ilegal pentru amenajarea aceluia dormitor (în clădire proprietate particulară) suma de 7500 de lei precum și alte cheltuieli necontabilizate.

— Și e adevărat: directorul întreprinderii și contabilul-șef... locuiesc în acel dormitor, fără nici o contribuție la plata chiriei, iluminatului, apei, etc.

— Și, în consecință, s-a imputat tovarășului director Flamaropol Gheorghe suma de 4983 lei (iar contabilului-șef Pascu Mircea, suma de 1653 lei) reprezentînd contravaloarea amenajărilor și reparațiilor făcute aceluia dormitor

cu banii întreprinderii, precum și suma de 567 lei reprezentînd chiria și cota parte la... etc. etc... pentru perioada de la 1 iulie 1958 pînă la 12 iunie 1959, cît timp directorul Flamaropol a locuit în acel dormitor.

E clar.

Funcționarii de la D.T.R.N.A. care s-au jucat de-a răspunsurile, răspunzînd *Urzicii* într-un fel, iar Controlului de stat într-alt fel, au dovedit mai mult simț de... răspunsuri, decît simț de... răspundere.

Cu P.T.T.R. Reșița, una vorbim și bașca ne înțelegem

Printr-o notă critică, apărută în *Urzica* nr. 13, intitulată „Arătați strada și numărul!”, am semnalat următorul fapt: că oficiul poștal din Reșița, primind recomandata nr. 4040 adresată Combinatului metalurgic din Reșița, a transmis-o retur expeditorului O.R.A.D. Ploești, cu mențiunea „Arătați strada și numărul. La apelul factorilor, necunoscut”.

Acest năstrușnic fapt l-am semnalat Oficiului raional P.T.T.R. Reșița și pe cale de corespondență.

Și ne așteptam ca oficiul raional să ne comunice... ce sancțiuni a aplicat funcționarilor neserioși de la oficiul din Reșița, precum și ce măsuri a luat oficiul raional ca să știe, pe viitor, și funcționarii poștali din Reșița, ceea ce și... copiii din toată țara știu: unde se află în Reșița... Combinatul metalurgic Reșița.

Dar în loc de asta, ce credeți că ne răspunde Oficiul raional P.T.T.R. Reșița? Ne răspunde (...cu toată seriozitatea) că... „recomandata nr. 4040 a fost predată retur expeditorului O.R.A.D. Ploești la data de...” Adică exact ce-am sezișat noi. Dar de ce a predat retur această recomandată, nici o vorbuliță.

La fel „răspundea” și baba din poveste.

Cînd era întrebată:

— N-auri, babo? ce, ești surdă? Răspundea...

— Ba am și nițică urdă.

C. COSTACHE

CRISTEA BOLDU

- Aud că te-a călcat un camion...
- Pardon!! Un Cadillac 59!!...

Desen de C. Florian

Desen de D. Petrică

- Tovarășe ospătar, ce este cu sfoara
aceasta în sos?
- Probabil ca să fie sosul mai legat...

- Eu mi-am luat toate măsurile pentru se-
xonul ploios.

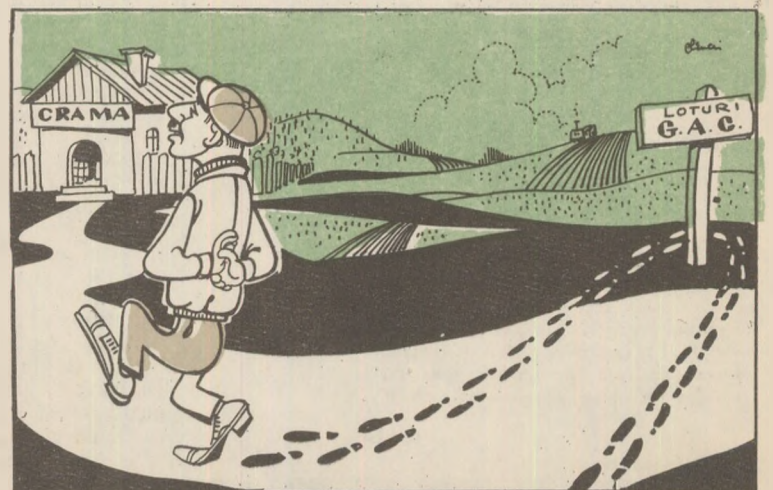
Desen de Avram Anton

„PIJAMAUA”

- Măsuri mai mari veți găsi foarte greu. Dar să știți că asta
nu vă vine rău: vă întineriște!

Desen de Fred Ghenădescu

TEHNICIANUL AGRICOL: - Așaa! Acum, după ce-am făcut
destul „teren”, îmi pot vedea liniștit de... treabă!...

Frumos oraș, Predealul! (Mi-am petrecut acolo concediul de odihnă).

Și... isteț bărbat, domnul Ilie Slămnoiu, responsabilul restaurantului „Predeal” și fost... coordonator al altor patru unități T.A.P.L. din localitate.

Întîi, știe să se înconjoare de colaboratori unu și unu, ca: ospătarul Drăgan Bucelea și barmanul Șteu Ion (care, asemenea dînsului, au și ei la activ cîte o condamnare executată), ospătarul Dobrea Marin (naș) și bucătăresele Munteanu Rozalia și Alexandratu Elena, amîndouă foste proprietărese de restaurante, iar cea din urmă și cumătră.

Apoi, pentru incorectitudinile sale, a reușit să scape pînă acum numai cu trei sancționări.

I s-a înfundat însă la... mălai. S-a dovedit că, dintr-o recentă cantitate de 253 de kilograme de mălai, 101 kilograme lipsesc. Inseamnă că tovarășii controlori care au dovedit lipsa de mălai, n-au fost niște... mămligi.

Încît, la anul, cînd tot în Predeal îmi voi petrece concediul de odihnă, cred că voi găsi, dragă Urzico, la restaurantul „Predeal”, un alt responsabil, deoarece actualul, vorba ceea: și-a trăit traiul și-a mîncat mălaiul.

Teleky Sandor
muncitor la I.C.S.H.

URZICO DRAGĂ,

Nu te sfătuesc să intri la secția de croitorie din Cugir (a cooperativei meșteșugărești „Viața Nouă” din Orăștie) ca să dai ceva să-ți lucreze, că ieși de-acolo... amețită.

Întîi, amețită de numeroasele purtări pe drumuri: vino miercuri, vino joi, pentru ca joi să-ți spună responsabilul Zaharescu Romulus sau lucrătorul Ionescu Ion că au „zi liberă”, deși orarul arată că joia se lucrează,—apoi: vino vineri, vino sîmbătă, fără ca nici atunci să nu-ți fie lucrul gata. (Așa am pățit, de pildă, eu).

Apoi, ieși amețită de... alcool. În această croitorie, în loc să miroasă a... croitorie, miroase—în permanență— a bodegă: a vin și a bere. Responsabilul Zaharescu și lucrătorul Ionescu au fost găsiți... bînd vin în croitorie și de către șefii lor.

Da, dragă Urzico: miroase a bere și a vin, iar — în aceste condiții — mai miroase a... măsuri de reorganizare a secției și de înlăturare din funcții a celor neconstiințioși.

Pentru realizarea acestor speranțe, să ridicăm, dragă Urzico, un pahar: Prozit!

Penescu Gheorghe
Str. Colonii, Cugir
raion Orăștie, reg. Hunedoara

Ai publicat în nr. 8, la rubrica „Televizorul Urzicii”, o caricatură în care era criticat uritul nărav al tovarășului inginer Fătu Virgil, șeful exploatării miniere Anina, de-a înjura muncitorii și — cum zici tu pe ocolite — de a-i „amenința” cu bătaia.

Și credeam noi, minerii, că tov. Fătu se va lecu, — în urma acestei critici, venită după ce conducerea trustului îi dăduse tov. inginer un avertisment verbal tot pentru asemenea manifestări.

Aș! N-a trecut nici o lună și inginerul Fătu și-a dat iar în petec. De data aceasta pățitul a fost un tovarăș al meu de muncă, artificierul Scînteie Gheorghe, cu care lucrez împreună la sectorul III sud. Ca să „justifice” faptul că l-a împins și l-a înjurat inginerul vine cu motivarea că i-a găsit artificierului, defectă lampa de benzină.

O fi fost defectă și lampa, dar la flacăra ei se arată în adevărata lor lumină și... defectele tovarășului inginer.

Weiss Fridolin
Str. V. Terezei nr. 37, Anina

URZICUȚO,

Mi-a spus un amic: „Vino în comuna Bulgăruși (raionul Jimbolia) și ai să vezi ce n-ai mai văzut pînă acum”. Și atunci, mi-am zis: „Mă duc.” Și uite-asa, am luat drumul spre Bulgăruși. N-am să regret toată viața. Nici nu mi-a venit să cred ochilor cînd am constatat că în incinta cinematografului din localitatea respectivă, nu se intră — pe jos — ci pe... bicicletă. Odată sosiți în sală, ciclo-spectatorii parcurg distanța de la ușă pînă la... poalele ecranului călare pe șa. După ce descălecă și își gareză cu grijă vehiculele, se retrag la o oarecare distanță de ecran și iau loc... în picioare, deoarece în sala cu pricina nu există scaune. E clar deci, la acest cinematograf publicul vine... pe șa, iar în timpul spectacolului șade în poziție de... drepți.

Trebuie, Urzicuțo, să-i rogi pe tovarășii care răspund de gospodărirea cinematografului din Bulgăruși să instaleze cît mai degrabă în interiorul acestuia scaune și totodată să interzică... promenada cu bicicleta înăuntrul sălii. S-ar putea produce accidente. Asta pentru că în sala de cinema nu sînt montate... indicatoare de circulație care să indice... sensul unic și... locul de parcare.

Çolca Avram
Jimbolia

Desen de Al. Clenciu

„CAPITALISM POPULAR”

SPECTACOLE OCCIDENTALE

Teatre:

- În Algeria — „Judecata focului”, pusă în scenă de parașutiștii francezi.
În Ruhr — „Trei generații”, cu familia Krupp.
La Madrid — „Un dușman al poporului”, creația lui Franco.
În Italia — „Oaspetele nedorit” în rolul principal una din rampele de rachete venite din S.U.A.
La Bonn — „Văduva veselă”, cu Frau Göring, care s-a înveselit de când guvernul i-a restituit averea soțului.
La New-York — „Școala calomniei”, regizată de ziarele de pe Wall Street.

Cinematografe:

La Ambasada americană din Coreea de Sud: „La ordinele dumneavoastră”, în rolul principal Li Sin-man.

R. P.

NOI INSTITUȚII DE CULTURĂ ÎN S. U. A.

Senatorul american Karl E. Mundt a propus să se înființeze „Academia Libertății” în care să se dea o instrucție pentru acțiuni anticomuniste.

Nevoia de cultură, cum se știe,
Continuă să crească. Așadar
Se va deschide o Academie
Dotată cu un vast documentar.

Vor fi aleși ca membri și străini,
Din cei ce nu au țară-n special.
Chiar de vor fi ca număr mai puțini
Vor activa, în mod substanțial.

Cum timpul costă bani (dolari în curs),
La inaugurare s-a fixat
Să se audieze-un scurt discurs
Pe bandă de cartușe-nregistrat.

Vor face cercetări în clasicism
Ce vor fi întreprinse-n fel și chip,
Spre a putea lovi în comunism
Cu arme clasice, de orice tip.

Deci membrii vor opta de la-nceput
Asupra armei albe sau de foc.
Și chiar parașutiști au prevăzut:
O trupă academică, de șoc.

Post-mortem, Göring îi va prezida...
În mod simbolic, pe fotoliul gol
În locul său, solemn vor instala
Cu mare fast, celebrul lui pistol.

Precum vedeși, nivelul „cultural”
Va fi la înălțime, domnii mei,
Deci studiați proiectul general.
Vă las în paza Domnului. O. K.!

D. GALICEANU

CETAȘEANUL: — În fine, acționar!

Desen de Eugen Taru

PORTRET în peniță de stilou

Intrucît din fototecă ne lipsește fotografia generalului vest-german Fritz von Blitz, vă prezentăm portretul lui în peniță... de stilou.

Generalul este mare de stat... major. Pe cap are păr argintiu, care pe vremuri era blond, iar în cap are... gânduri revanșarde.

Fruntea îi este îngustă, ca și... vederile lui. Poartă ochelari, fiind miop: nu vede realitatea. Are fața smeadă, întrucît se rade mereu... pretinzîndu-se pacifist.

Nasul generalului este foarte dezvoltat, de cînd... și l-a luat la purtare. În gură are un dinte... împotriva celor care nu sînt de acord cu intențiile lui.

Fritz von Blitz posedă un puternic corp... de arnăță, sub conducerea sa. În portret, generalul își ține mîinile în buzunare, să nu se vadă inelele ce le are ca pradă de război de la civilii din țările

pe care le-a ocupat odinioară. El este îmbrăcat în uniformă militară nouă cu decorații vechi. La gît, în locul frînghiei (singura „decorație” demnă de vechile-i fapte), are crucea de fier cu briliante... lipsă, întrucît le-a pierdut în graba „retragerii”. Tunica lui este încinsă ca și... mințea lui. Pe catarama centurii în loc de „Gott mit uns”, scrie... „Hott mit uns”, ca dovadă că el este iubitor al muzicii de peste ocean. Buzunarele vestonului sînt încăpătoare și... sunătoare, deoarece nu-i plac ceurile. Pe umeri poartă cinci trese, iar pe... conștiință cîteva mii de persoane civile.

În acest tablou generalul Fritz von Blitz stă în poziția sa favorită: picior peste picior... de război.

R. P.